

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Mina Decu

Concept grafic și DTP:
Silvia Olteanu

Corectori:
Dorina Lipan
Cristina Teodorescu

Editura Publisol îi este recunoscătoare dlui Marcel Petrișor pentru ajutorul acordat în procesul de selectare a titlurilor prezentei serii de autor.

Copyright © Leonida Neamțu, 1967
Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.
Toate drepturile rezervate.

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEAMȚU, LEONIDA

Febră de origine necunoscută / Leonida Neamțu. - Petrești :
Publisol, 2021
ISBN 978-606-9605-85-1

821.135.1

Tipar: Artprint

We know
books

LEONIDA NEAMȚU

Febră de origine necunoscută

CUPRINS

Partea întâi

- 1 DE UN ALBASTRU ÎNTUNECAT | 7
- 2 SE OPRI BRUSC | 13
- 3 CASELE SE RĂRISERĂ | 25
- 4 DESPRE LUPUL SCHIOP, O POVESTE | 31
- 5 ÎN TIMP CE ALERGA | 40
- 6 O GHEARĂ CE RÂCÂIA UȘOR | 49
- 7 SIMȚINDU-SE EXTRAORDINAR DE TÂNĂR | 60
- 8 STRUNA INVIZIBILĂ | 68
- 9 CREZI CĂ AI DREPTUL? | 70
- 10 PRINTRE POMI, DEASUPRA PĂMÂNTULUI | 86
- 11 I SE PĂRU CĂ-L VEDE PE DOCTORUL MARINCA | 98
- 12 DE CE ACEASTĂ POVESTE | 112
- 13 CASA ACEASTA NU MAI E BLESTEMĂTĂ | 126
- 14 IA-MĂ CU TINE, LUPULE SCHIOP! | 132
- 15 ÎN TIMPUL NOPTII, CETURILE | 146
- 16 PRIN IARBA ÎNALTĂ, VÂNTUL | 162
- 17 PACEA SUFLETULUI | 177

18 IERTĂNDU-ȚI DUSMANUL | 188

19 BARIERA ALBASTRĂ | 199

20 UN ZÂMBET UMIL | 201

21 VENINUL | 210

22 BÂRLOGUL DE VARĂ AL LUPULUI ȘCHIOP | 217

Partea a doua

1 ESTE LOVITĂ INIMA; E MORT | 223

2 AICI NU SE PLÂNGE | 232

3 UNDE A DISPĂRUT LUPUL ȘCHIOP? | 238

4 JOCUL NEBUNILOR | 253

5 FEMEIA CU CORP DE PĂIANJEN | 259

6 BÂRLOGUL DIRECTORULUI ADJUNCT | 274

7 COLȚUL STRĂZII SE CURBA CIUDAT | 276

8 AH, DESFRÂNATULE, CORUPĂTORULE!... | 287

9 DE CE MOR OAMENII? | 295

10 ȘI TOTUȘI, DE CE MOR OAMENII? | 311

11 CEEA CE TREBUIE SĂ DUC CU MINE | 314

12 SOR CĂSES MĂRI SĂ TAU? | 324

DIN PORTOFOLIUL EDITURII PUBLISOL

SERIA DE AUTOR HARALAMB ZINCĂ

1. *Moartea vine pe bandă de magnetofon*
2. *Ochii doctorului King*
3. *Un glonte pentru rezident*
4. *Mapa cenușie G.R.*
5. *Soarele a murit în zori*
(seria *Pe urmele agentului B-39*, cartea întâi)
6. *Toamna cu frunze negre*
(seria *Pe urmele agentului B-39*, cartea a doua)
7. *Anotimpurile morții*
(seria *Pe urmele agentului B-39*, cartea a treia)
8. *Destinul căpitanului Iamandi*
(seria *Pe urmele agentului B-39*, cartea a patra)
9. *Operațiunea „Soare“*
(seria *Pe urmele agentului B-39*, cartea a cincea)
10. *Glonțul de zahăr*
11. *Suspecta moarte a lui Mario Campanella*
12. *Sfârșitul spionului fantomă*
13. *Moartea m-a bătut pe umăr*
14. *Moartea mirosea a Christian Dior*
15. *Limuzina neagră*
16. *Crima de la 217*
17. *Dragul meu Sherlock Holmes*
18. *Interpolul transmite: arestați-!l*
19. *Noaptea cea mai lungă: Dincolo de întuneric*
20. *Noaptea cea mai lungă: Marea confruntare*
21. *Și a fost ora H*
22. *Taina cavalerului de Dolenga*
23. *Ceasurile sfântului Bartolomeu • Temerarul*
24. *O crimă aproape perfectă*
25. *Dosarul aviatorului singuratic*
26. *Eu, H.Z., aventurierul*

De un albastru întunecat

„Printre colinele verzi presărate cu pietriș alb, pe cărarea subțire de sub coasta mării de odinioară, înainta fără grabă un lup șchiop. Fiara cenușie intră în oraș pe vechea stradă a Aurarilor și-și continuă drumul cu același pas înțelept. Trecătorii grăbiți, cu preocupările lor serioase, nu-l luară în seamă, și nimeni n-ar fi putut să spună când anume lupul șchiop s-a prefăcut în om...”

*(Din basmele cu lupul șchiop,
povestite Silviei de către Eugen)*

De un albastru întunecat erau ochii celui de-al treilea pacient.

Își alesese locul lângă fereastră; în spatele lui atârna o planșă de anatomie înfățișând trunchiul, membrele, dar căreia îi lipsea tocmai capul, inutilă poate din această cauză în cabinetul unui psihiatru; o planșă veche din care ieșea în evidență mai ales inima, exagerat de mare, creionată cu multă migală și, în general, urâtă... Niciun om nu și-ar fi dorit o astfel de inimă.

Înainte de a intra în cabinet cel de-al treilea pacient întâlnește privirea unei fete în rochie albastră; trecea pe stradă grăbită, cu toate acestea ochii ei îl fixară câteva clipe. Era neliniștea.

— Domnule doctor, îl cunoașteți pe lupul șchiop? Jucați șah? Vă pasionează enigma stelelor duble?

Doctorul Marinca zâmbi. Acest tânăr... frumos ca zeul iubirii și al petrecerilor la ostrogoți — dacă vor fi avut vreunul... acest bărbat cu fața dură și ochii blânzi... un simulant? Dar...

— La care dintre întrebări ai dori să-ți răspund?

— Nu doresc niciun răspuns! Nu-i așa că-mi joc mediocru rolul de nebun? Cu toate acestea, unii sunt de părere că ar fi trebuit să devin demult clientul dumneavoastră... E suficient ca oamenii să nu găsească explicația unor gesturi, că te și bagă la nebuni. Doctorii fac la fel? Ce criterii au? Care sunt certitudinile dumitale, doctore?

— Vrei să iei loc? Vrei poate să-mi spui și numele?

— Nu-i așa că nu sunt nebun? Că n-am mutră de nebun? Nu vreau să fiu nebun!

— Nimeni nu e nebun, domnule! Chiar și nebunii adevărați, chiar și ăia se prefac. Numele, te rog!

— Coman Eugen.

Se liniștise ca prin farmec; acum era așezat, urmărind cu ochii lui de un albastru întunecat stiloul care nota în registru numele pacientului, anul nașterii — 1927 — adresa etc.

— O febră, zise deodată Eugen.

Dar nu ca și cum s-ar fi decis să vorbească după unele șovăieli, ci parcă având ciudata convingere că *atunci* trebuise să pronunțe cuvântul — nu mai devreme, nu mai târziu.

Marinca așteptă, dar o nouă tăcere se interpuse între ei. Doctorul zâmbi.

— O febră, deci.

Eugen Coman își umezi buzele; o undă de ironie sclipea oare în ochii lui?

— Tocmai, zise. Ceilalți medici nu mi-au găsit nimic.

— În fine!... Altceva?

— O febră care apare din când în când. Eugen își puse palma dreaptă pe marginea mesei. O febră nese-rioasă... Nu urcă prea mult... Și nici nu mă deranjează prea tare.

— Vrei un concediu medical?

Acum Eugen zâmbi și el. Parcă s-ar fi mirat de naivitatea medicului.

— N-am nevoie de concediu.

— Unde lucrezi?

— Deocamdată nicăieri.

— Nu e o situație veselă, mormăi doctorul. Ai avut ceva neplăceri?

— Nu. Nimic. Mi-am dat demisia, acum vreo lună.

— M-da... Și? Etțetera?...

— Atât, și etțetera, dacă doriți. Câtva timp nu vreau să lucrez. Voi trăi ca... parazit. Vă place expresia?

— Domnule Eugen Coman, ne pierdem timpul! zise Marinca energic, dar calm, și mult mai puțin supărat decât se putea bănuși.

— Ne pierdem timpul, aveți dreptate, domnule doctor.

— N-ai venit la mine ca să te vindec de... această febră suspectă?

— Sunt convins că nu mă puteți vindeca.

— De ce ai venit?

— Pentru a îndeplini rugămintea prea stăruitoare a cuiva.

— A cui, pot să știu?

— Desigur. A tatălui meu.

— Unde este tatăl dumitale?

— Ce importanță are? E cabanier la Cheile Vârșețului. Vreți să-l cunoașteți? Vreți să-mi cunoașteți toate rudele?

— Țin să-ți reamintesc că dumneata ai venit la mine... Eu nu-ți cer nimic. În meseria noastră, care, în paranteză fie spus, e destul de imbecilă, nu admitem ca pacienții să aibă secrete; trebuie să știm totul despre ei, etțetera... Mă rog, cum dorești!

— Ce ciudat vorbiți! Din câte am auzit, „doctorii de nebuni“ se poartă altfel... Mă concediați și totuși văd clar că vă interesez! Și tocmai asta n-aș fi vrut... Să interesez...

Eugen se ridică.

— Ce-aș putea să-ți spun, domnule Coman, vorbi medicul brusc, cu blândețe. Ai o febră care te apucă uneori... Pe semne de mult timp...

— De foarte mult timp... M-am obișnuit...

— O febră nu prea ridicată, dar persistentă, etțetera. Și ceilalți medici n-au descoperit niciun focar: eu, dacă dorești, pot să-ți ofer imediat un diagnostic destul de comod: FEBRĂ DE ORIGINE NECUNOSCUȚĂ.

Eugen Coman făcu un pas înapoi.

— Chiar așa. Ați diagnosticat exact: febră de origine necunoscută.

— O clipă numai! Azi ți-ai luat temperatura?

Eugen surâse.

— Nu... Ce rost are? Febra e prezentă, oricum... aici...

— Unde ai lucrat și ce funcție ai avut?

— Faceți pe detectivul, domnule doctor! Serviciul meu n-are nicio importanță... Eram funcționar la o întreprindere oarecare.

Fața îngustă, aproape copilărească a doctorului, care totuși trecuse de cincizeci de ani, se destinsese.

— Bine. Ai fi dispus să te dezbraci?

— De ce nu? Până la brâu?

— Până la brâu și etțetera. Adică de tot.

Și urmări cu coada ochiului mișcările pacientului său. Omul cu febră de origine necunoscută avea trup de atlet.

Eugen Coman făcu, la indicația psihiatrului, ocolul încăperii. Apoi Marinca îi cercetă ochii, îi luă unele reflexe.

— N-am întâlnit un organism cu reacții mai normale!

— Reflexele mele au fost totdeauna perfecte, zise Eugen. Cred că e suficient, nu? Acum plec.

— Dar aici ce ai?

— *Vedeți bine. O cicatrice.*

Marinca plimbă degetul pe urma abia vizibilă de pe partea stângă a pieptului, în dreptul inimii.

— O rană?

— O întâmplare...

— Cu ce ocazie? Când?

— Eh!... Demult...

Eugen se îmbracă repede.

— Acum plec, într-adevăr.

— Spui că pleci, și parcă n-ai mai pleca.

— De ce încercați să fiți exagerat de pătrunzător?

— Așa îmi este meseria, oftă cu tristețe Marinca. De altfel, pari a fi un pacient pe placul meu; un pacient care nu dorește nimic.

— V-am spus că n-am venit aici din inițiativă proprie...

— Poate îmi ascunzi ceva? N-ar trebui, nu e în folosul dumitale.

O ușă trântită își repercută ecoul în toată clădirea. Eugen tresări și, cu același gest involuntar, își duse mâna la inimă; Marinca observă.

— Încerci, dar nu poți să-mi ascunzi chiar totul, se corectă. Cicatricea pe care o ai în dreptul inimii...

— O întâmplare fără sens, fără urmări...

— Fără urmări?

Se priviră câteva clipe.

— Ai succes la femei? Desigur, desigur, nu e nevoie s-o spui. Ce s-a întâmplat în viața dumitale? Bucuria a alternat cu durerea, ețțetera?

— Nu știu dacă am avut bucurii, iar de dureri nu-mi amintesc. Mai degrabă, cum ați spus, am avut parte de ețțetera.

— Frază... vorbe! Spune-mi! șopti medicul, ațintindu-și privirea grea de astă dată pe chipul lui Eugen.

— N-am ce... Cândva m-am întâlnit cu o fantomă. Dar asta a fost de mult. Ca Hamlet...

— Bine. Ce mai adaugi la asta?

— Doar scuzele mele, și ețțetera, îl imită Eugen. La revedere și iartă-mă, domnule doctor. La drept vorbind, sunt perfect sănătos. Febra mea de origine necunoscută, cum ziceți, n-are nicio importanță.

Marinca își conduse pacientul. În sala de așteptare veniseră alții doi. Eugen privi planșa de anatomie, inima aceea urâtă; medicul se încruntă; Eugen ieși; medicul trecu în cabinet și de la geam așteptă să-l vadă trecând. Eugen Coman apăru, înalt, puternic și suplu; femeile se întorceau după el, să-l privească „Doar atât“, șopti Marinca fără niciun rost.

Se opri brusc

Se opri brusc la colț, privind în jos. Două fete în rochii albastre, ajungându-l din urmă, îl ocoliră iute, încercuindu-l prin stânga și prin dreapta, iar cea din stânga se întoarse și-i aruncă o privire. Era neliniștea. Nu vedea nimic, acolo jos. Doctorul ăsta: cu pieptănătura într-o parte, cu fața aceea subțire, infantilă, la vârsta lui! Desigur, peste cincizeci de ani. Un om care vrea să știe. Ridică din umeri și porni mai departe, la fel de brusc cum se oprise. Zâmbi. Era multă lumină albastră împrejur. Pe aleea din parc, un pisoai alb înainta precaut, mirosind nisipul. Eugen se așeză pe bancă, observând printre ramuri cea de-a patra fereastră de la etaj a clădirii galbene de peste drum. Fereastra era deschisă larg și sub streșină, chiar deasupra, zbura o rândunică împrejurul cuibului.

„Vreau să te văd! Acum! Vreau să te văd la față! Vino la fereastră! Vino!“

Auzi sângele năvălind în tâmpile — venea febra! Un tropot imens, o goană sălbatică; se simți înlănțuit și dus înainte, la atac, în lupta aceea fără final; în urmă nu mai rămânea nimic, nici gândurile măcar! Ce pustiu, după tropotul dureros care s-a scurs pe lângă el, care l-a luat și pe el, dizolvându-l.

„Ieși la fereastră! Vreau să te văd! Vreau neapărat să te văd!“ șopti Eugen fixând cu intensitate fereastra, scormonind penumbra blestemată a aceluia birou inutil, privirile ca niște săgeți prelungite pătrunzând

acolo și răsăind pereții, foșnind pe grafice și zburând piunezele; era imposibil ca *el* să nu simtă!

„Vino la fereastră! Vreau să-ți văd chipul rotund de om cumsecade! Nu vrei să ieși la fereastră?! Oricum am să te scot!...”

Rândunica reveni la cuib stârnind forfota gurilor mari și lacome ce o așteptau, zbură repede și parcă fără rost, făcând ochiuri fulgerătoare, apoi nu i se văzu decât coada neagră, bifurcată, mișcându-se la marginea cuibului.

„Oricum am să te scot...”, gemu în gând Eugen, dar privirea lui căzu deodată. Asta nimeni n-o poate ști, își zise. Nici chiar eu, și mai ales eu. Am să mă lupt până la capăt, sau, mai bine zis, am să mă zbat, acesta e cuvântul, dar e greu s-o fac, când știu că am pierdut. Pot să mă amăgesc, pot și nu pot. E o minciună!... O minciună simplă de fapt, că oamenii, în momentele importante, *rețin totul*.

Rândunica plecase iar.

Eu n-am reținut și nu știu exact: ce se afla în spatele *lui*, pe perete, în timp ce tremuram de spaimă acolo (dar era altceva, nu spaimă, altceva mult mai rău); în orice caz, un obiect mare și întunecat, în colțul stâng. Ceva ca o umbră, la pândă și gata-gata să se răstoarne peste mine; un calendar, în stânga, sau în dreapta *lui*, și pe birou un ghiveci cu flori mici albastre, dar în ce loc anume?

La un moment dat s-a înclinat puțin, și nu i-am văzut o parte a obrazului de flori, dar asta s-a întâmplat într-adevăr, sau mi-am închipuit-o?

„Vino la fereastră! Îți ordon!”

— Eugen! Ce e cu tine?

Nu se întoarse, dar simți umbra Silviei, căzând subțire, perpendicular pe bancă, intui chiar contactul ușor dintre genunchii ei și scândura de la margine și fu sigur că-și ridicase puțin piciorul stâng.

— Cum o duci, Silvia?

— Eugen! Fac ceva pe tonul tău compătimitor! Și nu-mi spune Sil-vi-a! Spune-mi ca totdeauna. Acum o lună, când m-ai părăsit, îmi erai mult mai simpatic! Cum o duc? Ca toată lumea... Nu face caz, pentru Dumnezeu! Nu face caz!

— N-am putea să schimbăm doar niște simple cuvinte? întrebă Eugen.

— Asta și speram, dar când văd cum faci eforturi să mă compătimesti...

— Stai jos! Auzi, Silvia! Stai jos!

— Unde locuiești tu acum? întrebă ea.

— Peste tot... La toți unchii, la toate mătușile... Și-n același timp la cabană, la tata.

— E adevărat că nu mai lucrezi?

Mâhnit, Eugen mângâie trunchiul castanului. Cu spatele la ea, o întrebă, cu un amestec de resemnare și uimire:

— Ai aflat-o și pe asta?

— Orașul e mic... Eugen, ce s-a întâmplat cu tine?

Acum se întoarse și o privi în ochi; același interogatoriu stereotip la care-l supuneau toți cunoscuții, aceleași cuvinte oribile: „ce se întâmplă cu tine?” Și totuși fusese nevasta lui — și legal încă mai era — iar înainte de a-i fi nevastă îi fusese amantă, trăiseră trei ani împreună în aceeași cămăruță romantică, și poate chiar se iubiseră într-o vreme, la început, sau poate ceva mai încolo de început, sau poate se iubiseră încă

înainte de a începe ceva, și ea era atât de... o cunoștea doar!, și totuși, aceeași întrebare: „Eugen, ce s-a întâmplat cu tine?”

— Între noi doi, lucrurile sunt foarte complicate și... N-am să le descurc niciodată, și nici tu, și nimeni n-are să le descurce. Tu ești puternică, frumoasă, iar eu, probabil, un om slab. Ai observat cât sunt de slab?

— Ah! Asta e altceva! Vorbim despre...

— Nu e adevărat că sunt slab! strigă deodată Eugen. Dar n-am să mă întorc niciodată la tine.

— Prost mic ce ești...!

— Cât de fals!... aproape că urlă el.

— Ce e fals?

— Tonul... Expresia asta: „Prost mic ce ești...!” Și tu te porți anormal cu mine, nu observi? E ciudat cum o căsnicie nereușită ridică un zid între doi oameni: se uită unul la celălalt și nu se văd. Dacă s-ar putea șterge totul!...

Deodată Eugen tăcu.

„Va să zică ai venit! Ai venit!... Mi-ai auzit porunca!... Așa, așa! Uită-te în sus, spre turnul bisericii... Acum apleacă-te... Acum întoarce-te și spune-le ceva celor din birou, ca să te văd și din profil... Și acum întoarce-te iar spre mine... Tu ești? Nouăzeci și nouă la sută că da! Și nu mă vezi, și nu bănuiești că eu sunt aici și te urmăresc... Nu știi nimic! Mai rămâi puțin la fereastră! Ce față rotundă de om cumsecade...! N-ai prea îmbătrânit. O figură liniștită, ochi senini, părul pieptănat pe spate, lins, cu două chelii mici deasupra tâmpelor, dar în rest... În câteva zile te-ai împrietenit cu toți, știi... Ai câte un cuvânt pentru fiecare... Îi ascuți pe toți cu atenție, te prefaci preocupat de necazurile fiecăruia,

și toată lumea zice: E un om minunat! Ai o figură tipică de om minunat... Oare nu mă înșel? Oare nu te confund? Mai rămâi puțin la fereastră... Așa... Acum să înlocuim fereastra, să punem o masă în locul pervazului... O masă mizerabilă, lungă și îngustă, cu picioarele scurte rotunde și decimate de carii... De masă îmi amintesc perfect. Nu era acoperită cu nimic, nici cu un ziar cel puțin; văd și acum scândurile proaspăt spălate cu leșie, umede încă, văd cele câteva hârtii risipite pe masă, hârtiile în care eram trecut și eu, și ghiveciul cu flori albastre, cu totul nepotrivit pe masa aceea, în camera aceea; dar erau albastre florile sau mă înșel? Să te așez pe scaun, să-ți pun uniformă pe umeri, cizme în picioare, să-ți corectez puțin expresia feței, s-o fac mai cazonă, dar să rămână blândă și prietenoasă, fiindcă tu ai fost blând și prietenos totdeauna... Să vedem! Tu ești? Tu?”

— Eugen, dragul meu! Cu cine vorbești?... Încotro te uiți cu ochii ăștia crunți?

Eugen tresări, duse repede mâna în dreptul inimii, se întoarse încet și zâmbi forțat spre fosta lui nevastă, dar fața lui era fața unui om care se sufocă.

— Iartă-mă... Tu știi că uneori gândurile mele o iau razna.

— Știi... Nu e nimic, șopti Silvia încă speriată. Lupul șchiop... Despre care îmi spuneai povești. Nu?

— Prietenul meu, lupul șchiop... E în pădure acum... Departe, zise Eugen.

Omul lui plecase. Eugen voi să se ridice, când îl văzu revenind.

— Pe cine vrei să hipnotizezi, Eugen? Pe omul care-și face vânt cu batista?